

staar et virkeligt Ønske om at komme til en Forstaaelse, maa man ogsaa tro, at der vil kunne opnaas Enighed, eller at i det mindste Mindretallet vil give efter. Det vilde kun være en ringe praktisk Fordel, men derimod en ikke ubetydelig Fare, naar man vilde tillade et Flertal indenfor Raadet at overstemme en af de store Magter. En vigtig Undtagelse fra Reglen om Enstemmighed gøres ved Bestemmelsen i Artikel 15 om, at der i det Tilfælde, at en Strid forelægges for Raadet, ikke kræves Samtykke fra Parterne for at give Raadets Henstillinger Virkning.

2det Stk. i Artikel 4 giver en Adgang til at optage Tyskland og Rusland i Raadet, naar de har vist sig som Stormagter, hvem man kan stole paa med Hensyn til Opfyldelsen af indgaaede Forpligtelser, og indeholder ogsaa en Opfordring for mindre Magter til at indgaa Forbund eller paa anden Maade slutte sig sammen for i Forening at opnaa fast Repræsentation i Raadet. Der er givet Bestemmelser for at sikre, at Forøgelsen af de faste Medlemmers Antal i Raadet ikke skal berøve de smaa Magters Repræsentanter enhver Betydning; men der er ikke fastsat noget bestemt Forhold med Hensyn til Antallet af Magter af de to Arter. De smaa Magters Interesser er endvidere beskyttet ved Artikel 4, 5te Stk. I Betragtning af, at Raadets Beslutninger skal være enstemmige, giver Retten til at tage Del »som Medlem«, den paagældende Stat en Vetoret i alle Spørgsmaal, der særlig interesserer den, undtagen ved Afgørelsen af Stridigheder, i hvilke den er Part. Den Indvending, at en saadan Forskrift vil lamme Raadets Bestræbelser, synes ikke at være afgørende, da det er i høj Grad usandsynligt, at denne Vetoret vil blive benyttet undtagen i Spørgsmaal af yderst vital Betydning.

Det indbyrdes Forhold mellem Forsamlingen og Raadet er med Forsæt ikke blevet nærmere bestemt, da man ikke har anset det for ønskeligt at give nøjagtige Grænser for deres Kompetence. Der kan opstaa Tilfælde, hvor en Sammentræden af Forsamlingen vilde være ubelejlig, og Raadet skal derfor ikke være nødt til at afvente dens Tilslutning. Bortset fra, at det er sandsynligt, at Staternes Repræsentanter i Raadet ogsaa vil være Medlemmer af Forsamlingen, er der endvidere skabt et Forbindelsesled mellem de to Indretninger ved det faste Sekretariat som et nyt mellemfolkeligt Administrationsorgan.

Denne Organisation har umaadelige

Muligheder for at kunne blive til Nytte, og et meget stort Felt aabner sig for den første Generalsekretærs Energi og Initiativ. En af hans vigtigste Opgaver vil være at samle, sigte og fordele Oplysninger fra alle Dele af Verden. Et tilforladeligt Materiale af faktiske og statistiske Oplysninger vil i sig selv blive en virksomhedsfuld Bistand til Fredens Bevaring. Heller ikke kan man højt nok anslaa Betydningen af det stadige Samarbejde mellem Sagkyndige og Tjenestemænd med Hensyn til Spørgsmaal, der tilsigter at understrege Overensstemmelsen snarere end Forskellen mellem de nationale Interesser.

Forebyggelse af Krig.

Art. 8—17 udgør Pagtens centrale og vigtigste Del og indeholder de Forskrifter, der tilsigter at betrygge den mellemfolkelige Tillid og at forhindre Krige, samt de Forskrifter, som Forbundets Medlemmer paatager sig i dette Øjemed. De omfatter:

1. Rustningernes Begrænsning.
2. En gensidig Garanti med Hensyn til Landomraade og Uafhængighed.
3. Anerkendelsen af, at en hvilkensomhelst Omstændighed, som truer den mellemfolkelige Fred, er af mellemfolkelig Interesse.
4. Overenskomst om ikke at begynde Krig, forinden en fredelig Løsning af Striden er blevet forsøgt.
5. En Indretning til at sikre den fredelige Løsning med Forskrift om Offentlighed.
6. Tvangsmidler, som skal anvendes for at straffe et Brud paa den under 4. nævnte Overenskomst.
7. Lignende Forskrifter til at bilægge Tvistigheder, som vedrører Stater, der ikke er Medlemmer af Forbundet.

Alle disse Forskrifter er nye, og i Forening udgør de et overmaade vigtigt Fremskridt i de mellemfolkelige Forhold.

Art. 8 gør det klart, at der ikke hverken af Raadet eller af nogen anden kan gives bestemte Forskrifter med Hensyn til Størrelsen af de nationale Militærstyrker. Raadet kan alene udarbejde Forslag, som det staar Regeringerne frit for at antage eller forkaste; men naar de engang er antagne, gaar Medlemmerne ind paa ikke at overskride dem. Udarbejdelsen og Antagelsen af saadanne Planer kan forventes at ske i Form af en almindelig Afrustningskonvention som et Tillæg til Pagten.

Den gensidige Udveksling af Oplys-